

Три приче – Жељка Башановић Марковић

МАЈКА И СИН

„Волим те више него што можеш да замислиш.“, рече мајка детету. Безусловна је мајчинска љубав.

Дечак је само гледао благим очима, нетремице. Чуперак косе падао му је на очи и мајка га склони иза уха. Загрлио ју је обема рукама и чврсто је држао у загрљају. Био је то загрљај детињства као укус врућег млека из пластичне флашице. Неки осећаји умиру са нама.

Сетих се тога док сам гледао у мајку много година касније у болници. Ево већ месец дана се бори са животом, а ја без реалне шансе да јој помогнем.

Склањам јој већ беживотну косу са чела. Гледа ме старачким очима без свести да сам то ја, њен син. Најтеже ми пада та чињеница да само обликом подсећа на моју мајку.

Уста су ми сува и нека горчина оштри ми зубе, не могу ни да плачем од кнедле заглављене и у грлу и души.

Моја сестра је другачија. Дође, донесе поморанце, постоји мало и оде.

„Пусти је, Данило, да на миру оде“, каже ми готово увек.

Обично ме изведе из болнице и испрати до куће. Не опирем се.

„Сутра немој ићи у посету“, каже ми. „Доћи ће тетке, па да не правимо гужву.“

Послушао сам је. Кад сам позвао болницу у касно попдне рекли су ми да се упокојила.

Био сам очајан. Сестра ме је покупила колима да одемо и завршимо све око сахране.

„Знао сам, чим једном не одем да ће умрети“, рекох јој тихо.

„Одморила се мученица“, рече. „А ти запео да је давиш сваког дана, увек си био детињасти њен љубимац.“

Некако је протицао дан. На сахрани у капели чинило се да су сви одахнули кад је она издахнула. Сав се терет свалио на мене као да сам је ја задржавао.

Загрлио сам ковчег јако. Никад ме ништа није болело тако као тај загрљај хладног дрвета. Мирисале су руже о-
тужно. Туга је капљала по њима. Почео сам да певам неку дечију песмицу тихо.

„Одрасти већ једном!“, мрмљала је сестра за мном.

Никог није било да ме загрли....

МЕХУР ОД САПУНИЦЕ

Мислио сам да сам је добио, скоро. Ишао сам срећан кући, чак сам се частио колачем код Мањежа. Шећер у крви и на зубима пумпао ми је додатни ендорфин. Могао сам полетети.

Док сам ишао градом гледао сам познате зграде и око-
лиш али све ми је некако било лепше и сјајније него обично. Огледао сам се у излозима крај којих сам пролазио и био сам задовољан.

Унутарњи склад види се и споља, закључих.

Није ми се ишло кући и одлучих да седнем на клупу у парку. Запалио сам цигарету. Страсно повукао дим као после дуге апстиненције.

Кроз трепавице посматрао сам пролазнике. Лепе, дебеле, високе, мршаве, тамне и разнобојне. Није ми било битно.

Слике су ми ионако играле пред очима.

У глави ми је одзвањао само њен глас. Танан и умилан као и њена кожа која се на сунцу пресијавала као плиш. Био сам заљубљен ко тетреб.

Одједном потеран адреналином и жудњом пожелех да одем кући. Треба се спремити за вечерашњи излазак.

У последњем тренутку одлучих се за пречицу кроз узак пасаж између две зграде. Нисам ни пет корака направио кад налетех на њу. Држала је једног високог младића чврсто за руку и грохотом су се смејали. Сијали су јој зуби као бистра вода која се прелива и гуши ме ту на два корака од њих.

Није ме ни окрзнула погледом кад смо се мимоишли.

Срећа је варљива кô мехур од сапунице и питање једног јединог тренутка.

Туга је постојанија. Враћао сам се тузи као својој кући.

НОВИ СТАНАР

Таман кад су њега примили у ординацију, њу су избацили.

„Понашајте се рационално!“, викала је здепаста сестра.

Изгурали су је на другу страну ротаврата.

Скрхана, бацила се на прву пластичну столицу која је у реду од неколико спојених била крај прозора у чекаоници.

Срце јој је куцало сумануто као да је кроз грло хтелo напоље. Додирнула је хладним и влажним длановима топло чело. Није јој добро. Прилећи ће само на трен. Испод главе је склопила дланове као да се моли. Згрчила је тело и одмах заспала.

Први ју је приметио доктор из поподневне смене.

„Не знам шта ћемо са њом?“, рекао је окупљеним колегама. „Има већ две недеље како смо је отпустили, а она се свакодневно враћа.“

„Примите је опет“, рече девојка на пракси још увек пуна емпатије према другима.

„Како да је примим?“, питао се дежурни лекар. „Шта да напишем у опису болести?“

„Пишите нови станар“, рече девојка са клупе која се управо пробудила.

Девојка са праксе весело запљеска рукама:

„Има једна соба на дну ходника потпуно празна!“

Остали су ћутали. Доктору је лебдело пред очима поље на папиру, анамнеза остаде празна.

У том тренутку болница је била лукусузни хотел са пет звездица. Девојка се башкарила у соби до оставе. Вадила је нове завесе и качила на болничке прозоре. Кад заврши лећи ће у кревет као да је њен, несвесна чињенице да је већ многим био једино окриље.

Хотел за болеснике сакриће месец као дете штету. Неспретно и краткорочно.

До сутра!